

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **A.Z.P., a.s.** B., M.Č.č. X., IČO : X., pobočka P., U.č. X., P., proti povinnému **R. C.**, bývajúcemu v P., S.č. X., o **vymoženie 19 391 Sk**, vedenej na Okresnom súde v Prievidzi pod sp.zn. 15 Er 1263/2003, o dovolaní súdneho exekútora JUDr. V. P., so sídlom v M., G. č.X., proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 11. apríla 2007, sp.zn. 5 CoE 36/2007 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Účastníkom nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd v Prievidzi uznesením z 22. februára 2007 č.k. 15 Er 1263/2003-26 zastavil na návrh oprávneného exekúciu v zmysle § 57 ods. 1 písm.c/ zákona č. 233/1995 Zb. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“). Oprávnenému uložil povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi JUDr. V.P., so sídlom v M., G. č.X. trovy exekúcie vo výške 953 Sk do troch dní od právoplatnosti uznesenia.

Výrok o trovách exekúcie napadol odvolaním súdny exekútor. Krajský súd v Trenčíne uznesením z 11. apríla 2007 sp.zn. 5 CoE 36/2007 napadnutý výrok uznesenia súdu prvého stupňa potvrdil s poukazom na § 196 veta druhá Exekučného poriadku. Poukázal na to, že exekútorovi za výkon exekučnej činnosti patrí odmena, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času. Z ustanovenia druhej vety § 196 Exekučného poriadku vyplýva, že

právo na zvýšenie o príslušnú DPH je špecifikované len pre odmenu. Súdny exekútor preto nemá právo na DPH aj z náhrady hotových výdavkov, tak, ako to uplatnil v odvolaní.

Proti potvrdzujúcemu výroku uznesenia odvolacieho súdu podal dňa 27. júna 2007 dovolanie súdny exekútor. Uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci z dôvodu, že na zistený skutkový stav súd neaplikoval príslušnú právnu normu. Súd mu takýmto spôsobom odňal možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p. Bol toho názoru, že mu mala byť priznaná DPH aj z uplatnenej náhrady hotových výdavkov.

Oprávnený sa k dovolaniu nevyjadril.

Povinný považoval rozhodnutie odvolacieho súdu za vecne správne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. v znení do 1. júla 2007 (ďalej len O.s.p.), podľa ktorého je s poukazom na ustanovenie § 372o zák.č. 273/2007 Z.z. potrebné vec právne posúdiť, dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Pokiaľ dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, je tento opravný prostriedok prípustný, ak smeruje proti zmeňujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 O.s.p.), alebo potvrdzujúcemu uzneseniu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm.a/ O.s.p.), alebo ak ním bolo potvrdené buď uznesenie súdu prvého stupňa o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm.b/ O.s.p.) alebo uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo jeho

vyhlásenie za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm.c/ O.s.p.).

Podľa doslovného znenia § 239 ods. 3 O.s.p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, znalečnom, tlmočnom a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu o trovách konania, ktoré vykazuje znaky jedného z tých rozhodnutí, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 239 ods. 3 O.s.p. ako rozhodnutia, kde dovolanie nie je prípustné, je nepochybné, že prípustnosť dovolania dovolateľa z ustanovenia § 239 O.s.p. nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existencia niektorej z vyššie uvedených väd však dovolacím súdom nebola v konaní zistená.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že prípustnosť dovolania z hľadiska ustanovenia § 237 O.s.p. nie je založená už tvrdením dovolateľa o tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou z väd uvedených v tomto zákonom ustanovení. Dovolanie je prípustné iba vtedy, ak je rozhodnutie odvolacieho súdu niektorou z väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p. skutočne postihnuté.

Vzhľadom na námietky dovolateľa sa dovolací súd osobitne zamerlal na otázku opodstatnenosti jeho tvrdenia, že v prejednávanej veci mu bola nesprávnym rozhodnutím súdu odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm.f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle ustanovenia § 237 písm.f/ O.s.p. rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právnom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm.f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O takýto prípad v prejednávanej veci nejde.

Obsah dovolania nasvedčuje tomu, že dovolateľ pri namietaní vecnej nesprávnosti rozhodnutí súdu, tvrdí, že napadnuté uznesenie je založené na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd bez toho, aby sa dotkol otázky správnosti uznesenia odvolacieho súdu uvádza, že nesprávne právne posúdenie je vo všeobecnosti prípustný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.), možno ho ale úspešne uplatniť len vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné. Samo nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom ale nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť ani z ustanovenia § 239 O.s.p. a ani z ustanovenia § 237 O.s.p.

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie ako neprípustné podľa § 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Náhrada trov dovolacieho konania nebola účastníkom priznaná, lebo v dovolacom konaní nemal dovolateľ úspech a ostatní účastníci nepodali návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 11. decembra 2007

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia :